

— Напевне, й не ждали?
А я от прийшла...
Добридень,
Та й стала
На самім порозі. —
Оце вам гостинців
До свят привезла... —
А руки в самої
Заклякли з морозу.
Вона зосереджено
Їх розтира,
І хукає в пучки,
І сяє очима.
З корзини до внучки
Калач визира
І яблука світять
Боками тугими.
— Заходьте, —
Припрошують зять і дочка.
Дитя круг бабусі
Метеликом в'ється.
А бабця весела,
Щаслива така,
Жартує,
Частує усіх
І сміється.
А потім дочка
Накриває стола,
Парує обід,
І розказує мати
Про те, що отак би
Із ними жила.
В селі продала б
І город свій,
І хату, —
Гляділа б на старості років
Дитя.
Одне тільки тяжко:
Без поля,
Без жита,
Без подруг-сусідок,
З якими прожито
У згоді й незгоді
Не рік,

А життя.
Вона усміхається,
Тихо встає
І ніжно цілує
Онуку в голівку.
— Ні, — каже, —
Нехай уже буде, як є,
Пишіть мені діти,
Частіше,
Та й тільки. —
Її проводжають утрьох на трамвай.
Махає внуча
на прощання рукою.
І повняться очі
У жінки любов'ю:
— Нехай вам таланиться, діти,
Нехай!
